

D. Tóth Kriszta - Nóri

2013 augusztus 10. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nóri gyönyör?. Magas, 180 fölött, hosszú lábú, izmosan törékeny, mandulavágású, csokoládébarna szemekkel és a hozzáill? hullámos, hátközépig omló gesztenye hajfürtökkel. Nóri gyönyör?. Belül is. Vicces, okos, ?szinte, izgalmas, nagylelk?.

Az eheti történet egy kicsit hosszabb a szokásosnál. Mert megérdemli.

Az ezredfordulón találkoztam vele először, amikor megnyert egy modellversenyt, ahol én voltam a m?sorvezet?. Igaz, számomra a rendezvény inkább azért volt emlékezetes, mert a szervezők rossz sorrendben adták a kezembe a neveket, így aztán szegény lányoknak még véletlenül sem találtam el a nevét. Bár... jelent?sen kompenzálhatta ?ket a tudat, hogy mindegyiküknél minimum 25 centivel alacsonyabb és 10 kilóval nehezebb vagyok. Ja, és majdnem egy tizzel öregebb.

Legközelebb a televízióban láttam, hét évvel kés?bb. Mármint a székházban, nem a képerny?n, mert annál ? sokkal többre volt hivatott. A sminkszobában tisztogatta a mókussz?r ecseteket, amikor a híradó el?tt beültem a székébe. „Szia, Nóri vagyok, én vagyok az új sminkes,” – de mire befejezte a mondatot, már mindketten nevtünk, mert eszünkbe jutott az a számára szerencsésen, számomra szerencsétlenül alakult modellverseny. Nóri azóta elvégzett egy f?iskolát, a modellkedés mellett kitanulta a sminkmesteri szakmát és ipari mennyiségben fogyasztotta a szépirodalmat. Én? Ó, velem semmi különös nem történt. Ugyanazt csinálom, mint azel?tt csak egy másik csatornánál...

Szép lassan lettünk barátok. A közvetlen közelemben, a b?römön dolgozott, és közben fokozatosan megosztottuk egymással a titkainkat, dilemmáinkat, olvasmány- és filmélményeinket, kudarcainkat, örömeinket. Egy kósza ötlett?l vezérelve egyszer még az öcsémmel is össze akartam hozni... de aztán az máshogy alakult. ? sminkelt a híradóban, aztán követett a showm?sorba és hívtam magammal, ahová csak tudtam.

Vendégszereplésekre, fotózásokra, forgatásokra. Jó volt a közelében lenni, egy rossz szót nem hallottam tőle soha senkire – márpedig ez egy televíziós sminkszobában igen nagy szó. Ömlött belőle a mosoly. Az élet szeretete.

Tavaly nyáron egy kollégánknak hívott föl azzal, hogy Nóri kórházba került. Egy forgatáson lett rosszul, a Lászlóban fekszik, kivizsgáláson. Fölhívtam. „Nem tudják még, mi van velem, de ne aggódj, a lehető legjobb helyen vagyok,” csilingelt a hangja. Megnyugodtam. Ha csilingel, akkor én sem pánikolhatok.

Két hét múlva beszéltünk újra, az első kemotériapiás kezelése előtt. Non-Hodgkin szindróma. Magyarul: nyirokrák. Édesistenem, az én gyönyörű sminkmesterem, a barátom, ez az alig 28 éves, megtestesült életrebólintó jókedvű... rákos. Kétségbeesve hívogattuk egymást a közös barátokkal. Mit csináljunk? Hogy segítsünk? Egyáltalán, hogy lehet ez? Miért? Miért Nóri?

Egy ideig nem beszéltünk, telefonon legalábbis. Nóri harcolt az életéért, a családjá – nagyon, nagyon jó családjá van – körbeölelte, óvta, segítette, ahogy tudta. Facebookon cseteltünk néha. Még hat kezelés van hátra... még négy... még három, és jobban leszek, meglátod. Megoldom. Ez most nagyon rossz, de megyek előre. Ne aggódj. Vigasztalt engem. Mindig vigasztalt engem.

Az első kemó-sorozat vége felé látogattam meg. Az első pillanattól fogva, hogy beléptem a csöpp lakásába, a bűzös rázott belülről. Parókát viselt és szürke arcbort. Mandulavágású szemei alatt barna karikákat, a kézfejein lila ereket. A pizsamájában alig volt hús és szinte teljesen eltűntek azok a mosolygós ajkai. Ült az ágya szélén, én vele szemben a kanapén és néztük egymást. Egy ideig nem beszéltünk. A szeme tele lett könnyel. Akkor arra gondoltam, hogy ha most elszírja magát, akkor nekem annyi. Mert ez az emberi természet: még egy ilyen helyzetben is saját magára koncentrál. Aztán végül nem sírt, hanem sóhajtott egyet és megkérdezte, hogy vagyok. Elszégyelltem magam. Lepergett előttem az összes piszlicsáré bajom, az idegesítő kis munkahelyi problémáim, az otthoni bosszúságaim. Hogy megint lerobbant a kocsis, hogy csöpög a csap a kertben, hogy a tévében lehúzták a vendéglistáról a kedvenc színészetet, hogy a férjemmel azon vitáztunk, melyikünk családjánál töltösek a karácsonyt... minden, ami látszólag olyan egetrengetően fontos volt nekem. Fontos? Fontos?! Egy órát beszélgettünk a betegséggel teli kicsi lakásban, aztán húsz percet bűgtem a kocsiban. De hamarosan talán vége lesz, nyugtattam magam Nóri saját szavaival.

Hát... nem lett vége. Az első kör után kiderült, hogy nem reagált jól a teste a kezelésre. Újraképződtek a rákos sejtek, jön a második kemoterápia sorozat, és a nagy kérdés, hogy mit lehetne még tenni. Hiszen olyan fiatal. Előtte az élet – ugyebár.

Pár hét múlva üzent újra a Facebook-on. Akkor, amikor azt hitte, most már tényleg nem bírja tovább, jött egy új reménysugár! Célzott terápia, egy egészen modern dolog, amerikai gyógyszer, négy kapszula, a tesztek alapján éppen az olyan típusú betegségnél működik a legjobban, ami neki is van. Nagyon, nagyon sok pénzbe kerül. A TB nem támogatja, de belevágunk. Ha kell, eladunk mindent. Felveszünk hitelt. Majd valahogy megoldjuk. Megint ömlött belőle a mosoly. És az optimizmus. Hogy honnan szerezte, nem tudom. Megígértettem vele, hogy szól, ha megakadnak, azt terveztem, hogy elindítok egy jótékonyági gyűjtést. Mert az nem lehet, hogy egy ilyen ember élete a pénzen múljon. Vagy bármilyen ember élete.

Nóri megkapta a tablettákat, háromhetente egyet. Aztán újra bevonult a kórházba, mert a neheze még hátra volt. A korábban levett szövetjeit kellett visszaültetni, de ahhoz előtte teljesen le kellett csapolni a csontvelőjét, el kellett pusztítani a vérképző sejtjeit. Gyakorlatilag élő halottat csináltak belőle és bezárták egy sterilizált szobába, ahonnan senki se ki, se be. Hetekig. „Tudod, mi volt az érdekes?” – mesélte később, mert persze ebben is az érdekességet találta meg és nem a halálost – „Amíg nem volt vérképzésem, addig egyáltalán nem voltam éhes. És nem álmodtam. Soha, semmit.”

Pár napja a Kopaszi gáton ebédeltünk mi ketten, fűbe terített pokrócon. Étterembe, kávézóba, boltba, postára, egyáltalán: emberek közé nem mehet, még vagy két hónapig maszkban és kesztyűben közlekedik. Nem hagyta, hogy ebédet hozzak neki, mert speciális étrenden van, amíg az immunrendszere erősödik. De él. Él!

Nevetve mesélte, ahogy bepánikolt a sterilszoba bezártságától. Pasikról beszélgettünk, fogfehéritésről, hízőkúráról, sportról, könyvekről, utazásokról, közös barátokról... „Tudod, egy percig sem hittem el, hogy nem élem túl,” mondta egyszer csak. Én meg néztem, ahogy ül mellettem, vékonyan, gesztenyebarna, az eredeti hajára kísértetiesen hasonló parókában, mosolyogva. Szinte csak a szemén látszott, hogy ez a szép, 28 éves ember az elmúlt egy évben olyasmin ment át, ami alapjában rendezi át a viszonyt az élethez. Kezet fogott a sötéttséggel, aztán hátat fordított neki.

Rám nézett, szinte égetett a tapasztalat a tekintetében. „Megtanultam a leckét, nekem már senki nem tud újat mondani,” és elnevette magát.

Nóri erős. Mindennél erősebb. Még a halálnál is erősebb. Ezen a héten az én kedvenc könyveit ajánlom nektek.

shopline.hu - D. Tóth Kriszta

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD

A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló

